

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.111/2015/4. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év október hó 05. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A nagyobb kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. szeptember 09. napján kihirdetett 43(III.)Kb.1830/2014/22. számú ítéletét megváltoztatja.

Az ítélet lefoglalás megszüntetésére vonatkozó rendelkezését mellőzi.

Az 1 darab 2014. április 28-án kelt „Adatlap szolgálati idő részletes kimutatáshoz”, valamint 5 darab 301-67/67/2014. számú állományparancs irattári példányainak az iratokhoz való csatolását rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2015. szeptember 09-én kihirdetett 43(III.)Kb.1830/2014/22. számú ítéletével **vádlottat** a Btk. 373. § (1)-(3) bekezdés a./ pontjába ütköző nagyobb kárt okozó csalás büntette, a Btk. 345. §-ába ütköző hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt - halmazati büntetésül - 120 napi tétel, napi tételenként 1.200 forint pénzbüntetésre és lefokozásra ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, és az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, amelyeket lefoglalásuk megszüntetése mellett a BRFK XVII. Kerületi Rendőrkapitányság részére rendelt kiadni. A vádlottnak a pénzbüntetés megfizetésére 12 hónapi részletfizetést engedélyezett.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész három napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozatának bejelentésére, majd az ítéletet tudomásul vette.

A vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1021/2015/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat betartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és mérlegelési jogkörében megállapított ítélete felülbírálatra alkalmas. Egyetértett a vádlott cselekményének jogi minősítésével, és a vele szemben kiszabott pénzbüntetéssel.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője fellebbezését továbbra is fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság nem vizsgálta körültekintően, hogy a jubileumi jutalomra jogosító idő eltelte megállapítható-e. Az elsőfokú bíróság ugyanis annak kezdőidőpontját nem határozta meg, bár az eljárás során több lehetséges időpont is felmerült.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság arra sem folytatott bizonyítást, hogy a jogosító idő számítása szempontjából mely időpontok számíthatók be. Véleménye szerint ezt akár szakértő bevonásával is tisztázni lehetett volna. Felhívta a figyelmet arra, hogy a korábban folyósított jubileumi jutalomra vonatkozó kifizetést nem védenke kezdeményezte. Ebből a tényből azonban alappal lehet arra következtetni, hogy védenke tévedésben volt, amikor a 30 éves jubileumi jutalom folyósításának lehetősége felmerült. Az sem tisztázott, hogy a kifizetett összeggel ki károsodott, ki az ügy sértettje. Hiányolta, hogy az ítélet 9. oldal 3. bekezdésében a jogszabály helyekre való hivatkozás nem pontos, az elsőfokú bíróság ugyanis azt nem rögzítette, hogy a jubileumi jutalomra jogosító időbe mi számítható be. Az adott ügyben az sem került tisztázásra, hogy mely jogszabály irányadó a vádlott jubileumi jutalmát illetően, mivel a vonatkozó jogszabályok változtak. Mindezekre figyelemmel a fellebbezés irányát részben megváltoztatva elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, mivel a tényállás felderítetlen, a jogszabályi háttér nem került felderítésre, továbbá nem került tisztázásra a vádlott tudattartama sem. Másodlagosan továbbra is védenke felmentését indítványozta bizonyítékok hiányában. Amennyiben a másodfokú bíróság nem értene egyet álláspontjával, a kiszabott büntetés enyhítését, védenkével szemben a lefokozás mellőzését indítványozta, mivel az eltúlzottan súlyos jogkövetkezmény a szolgálatát hosszú ideje kifogástalanul ellátó vádlottal szemben.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bíróság eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat betartotta, az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat értékelési körébe vonta.

A vádlott következetesen tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, érdemi védekezése szerint jogosult volt a részére folyósított jubileumi jutalomra. Az elsőfokú katonai tanács ellenőrizte a vádlott védekezését, tanúkat hallgatott ki, értékelési körébe vonta a releváns bünygyi iratokat, és megkereste a BRFK Humánigazgatási Szolgálat vezetőjét, aki a megkeresésre válaszolva közölte a Senior rendszerre vonatkozó információkat, hogy a vádlott vonatkozásában azok mikor kerültek rögzítésre és módosításra, illetve miként történt a szolgálati idő beszámítása a jubileumi jutalom számítása szempontjából. Vizsgálatra kerültek továbbá a vádlott által más munkavállalók tekintetében készített adatlapok. Az elsőfokú bíróság az általa megvizsgált bizonyítékokat egymással összevetette, bizonyítékokat értékelő tevékenységéről ítéletének 9. és 10. oldalán számot adott.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a vádlott védőjének ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványával.

Az elsőfokú katonai tanács ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat értékelő tevékenységéről számot adott, a bizonyítékok értékelése a logika szabályainak megfelelt. Az elsőfokú bíróság szemben a védői állásponttal érdemben vizsgálta, hogy az irányadó jogszabályok lehetővé tették-e a vádlott részére a 30 év után járó jubileumi jutalom kifizetését, tehát hogy a vád megalapozott-e ebben a tekintetben. Amellett, hogy e körben a releváns tanúkat kihallgatta, megkereste a BRFK Humánigazgatási Szolgálatát is, akinek a tájékoztatása szerint nem találtak olyan régi Hszt. hatályba lépését követően felszerelt dolgozót, akinél a munkaviszonyon kívüli Gyes, passzív táppénz és munkanélküli ellátás időszakát beszámították volna. A másodfokú bíróság álláspontja szerint tehát az elsőfokú bíróság felderítette azt a jogszabályi kört, amely irányadó volt a vádlott jubileumi jutalma számítása szempontjából, továbbá vizsgálta, hogy a vádlott nem volt-e tévedésben a jubileumi jutalmát illetően.

A másodfokú bíróság az előzőekre figyelemmel megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt felülbírálatra alkalmasnak találta.

A másodfokú katonai tanács nem értett egyet a vádlott és védője által felmentés érdekében előterjesztett fellebbezéssel, amely álláspontja szerint a bizonyítékok újraértékelésére irányult, ezért a Be. 351. § (1) és 352. (3) bekezdései alapján eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú katonai tanács az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és helyesen minősítette a cselekményét is.

A vádlott hamis állományparancsot készített, amelynek 1. számú példányát a BRFK Humánigazgatási Szolgálat instruktorához nem terjesztette fel, és a hamis állományparancsot a BRFK Gazdasági Igazgatóság Közgazdasági Osztályának megküldte abból a célból, hogy részére a 30 éves jubileumi jutalmat folyósítsák. A vádlott tehát tévedésbe ejtette a munkáltatóját, részére 574.924 forint jóváírásra került, amely összeget a bankszámlájára utalták. A vádlott tehát maradéktalanul megvalósította a Btk. 373. § (1)-(3) bekezdés a./ pontjába ütköző csalás bűntettének, valamint a Btk. 345. §-ába ütköző hamis magánokirat felhasználásának vétsége törvényi tényállási elemeit, mivel jogtalan haszonszerzési célból munkáltatóját megtévesztette, amellyel okozati összefüggésben 500.000 forintot meghaladó kárt okozott.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az irányadó tényállásból és az eljárás adataiból nem lehet arra következtetni, hogy a vádlott tévedésben lett volna cselekménye megvalósításakor, és abban a téves feltevésben járt el, hogy részére jár a 30 éves jubileumi összeg. Ellentmond ennek az a tény, hogy a kötelező adminisztratív rend kijátszásával küldte meg a hamis állományparancsot, a kapitányságvezető részére aláírásra nem adta le, illetve az, hogy az adatlapot sem küldte meg a BRFK Humánigazgatási Szolgálat instruktorához. Ellentmond továbbá tévedésének több éves szakmai tapasztalata. Kollégái számára ránézésre is nyilvánvaló volt, hogy a rá vonatkozó adatlap téves beszámításokat tartalmaz, ezért nem feltételezhető, hogy ezzel ő ne lett volna tisztában. Mindez kizárja, hogy a vádlott tévedésben járt volna el, hanem azt erősíti, hogy a munkáltatója megtévesztésének szándékával járt el. Mindezek alapján a védő azon hivatkozása, hogy a vádlott javára a tévedés, mint büntethetősége kizáró ok megállapítható, eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, és különösen arra figyelemmel, hogy a vádlott a kárt megtérítette, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával a pénzbüntetés is elegendő a büntetési célok elérésére. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a pénzbüntetés napi tételének számát, amely a cselekmény tárgyi súlyával arányban áll, és helyesen határozta meg az egy napi tétel összegét is, amely a vádlott személyi, jövedelmi viszonyaival szintén arányban állónak tekinthető.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a vádlott büntetésének enyhítésére irányuló védői fellebbezéssel sem. A vádlott munkáltatóját károsította meg csalárd módon, mely magatartásával a rendfokozat viselésére méltatlanná vált. Az irányadó bírói gyakorlatra is figyelemmel ezért a másodfokú bíróság nem tekinthetett el az elsőfokú katonai tanács által helyesen alkalmazott lefokozás katonai büntetéstől.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt és az ügy bizonyítékait képező iratokat a rendőrség részére kiadni rendelte, amely rendelkezéssel a másodfokú bíróság nem értett egyet. A hamis okiratok a bűncselekmény elkövetési tárgyait képezték, a jelen büntetőügy bizonyítékai, ezért a

másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és úgy rendelkezett, hogy a lefoglalás megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi és a hamis okiratok iratokhoz csatolását rendeli el.

A másodfokú katonai tanács észlelte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 11. oldal 3. bekezdésében az általa elrendelt vagyonekobzásra hivatkozott, amelyre vonatkozóan az ítélet rendelkezést nem tartalmaz. Erre figyelemmel az ítélet indokolásából a 11. oldal 3. bekezdését mellőzi. A másodfokú bíróság megjegyzi ezzel összefüggésben, hogy a vádlott az általa okozott kárt megtérítette, ezért vagyonekobzás törvényi előfeltételei nem is állnak fenn.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat egyebekben a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2016. október 05.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. szavazó bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. október 05.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke